

ΦΩΝΗ ΕΞ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ἐπὶ τῇ 25 Μαρτίου

Ἔολε τὸ ἔθνος σήμερα διπλῆ γιορτῇ γιορτάζει·
εὐτυχησμένοι χαίρετε, ἐλεύθεροι ἀδελφοί·
κὶ ἀπὸ τοῦ γέρον Πίνδου μας τῇ δόλιχ κορυφῇ
δεχθῆτε ἓνα δάκρυον ποῦ ἀπ' τὴν καρδίαν μας ράζει.

Ἐν Ἰωαννίνοις, Μάρτιος 1882.

ΑΡΙΩΝ

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μικρὰ Μαρίκα εἰσέρχεται ὡς βόμβα εἰς τὴν
αἴθουσαν, καὶ σταματᾷ, μὲ τὰς χεῖρας ὀπισθεν
συμπεπλεγμέναις, ἐμπρὸς τῆς μητρὸς τῆς.

— Ἀληθινὰ, μαμά, πῶς ἓνα πουλάκι σου λέ-
γει ὅ,τι γίνεται;

— Ναί, βέβαια.

— Καὶ δὲν σὲ γελάει ποτέ;

— Ὅχι, μάτια μου, τὸ πουλάκι μοῦ τὰ λέει
ὄλα.

— Μὰ λοιπὸν τώρα ἀρώτησέ το τὸ πουλάκι νὰ
σοῦ πῇ πόσους κουραμπιέδες ἔφαγα ἔς τὴν κου-
ζίνα;

* *

— Γιαῖγκο, κάθησε φρόνιμα.

— Γιατί;

— Γιατί, ἂν εἶσαι φρόνιμος, θὰ σοῦ δώσω ὡ-
ραῖα ζαχαρωτὰ ὅταν φύγω.

— Δὲς μού τα τώρα ἀμέσως καὶ φύγα.

* *

Ἐν συναναστροφῇ.

Κατὰ τινὰ στιγμήν ἀπαγγέλλεται τὸ ὄνομα
τοῦ κ. Α*.

Εἷς τῶν παρισταμένων.— Ὁ καυμένος ὁ Α*,
τί ἐξαίρετος, τί λαμπρὸς ἄνθρωπος!

Εἷς ἄλλος (ζωηρῶς).— Αὐτός! Τί λές, καλέ;
Ὁ πρῶτος (ἀταράχως).— Τί! μήπως τυχὸν εἶνε
οὔτιδανός;

* *

Ἀγάπη μεταξὺ συναδέλφων.

Ἐν τινὶ συλλογῷ ποιητῆς τις ἀνεγίνωσκε μα-
κρόν τι ἔργον αὐτοῦ, ἀνέκδοτον, ἐνώπιον πολλῶν
φίλων.

Εἷς τούτων, δμῶτεχνος τοῦ ἀγορητοῦ, χειρο-
κροτεῖ ζωηρότατα στροφὴν τινὰ κατὰ πάντα ἀ-
θλίαν.

— Τί! χειροκροτεῖς αὐτὸ τὸ μέρος! τῷ λέγει
χαμηλοφώνως ὁ παρακαθήμενος.

— Δὲν καταλαβαίνεις; Για νὰ μὴ τὴν ἀφαι-
ρέση, ὅταν θὰ τυπωθῇ τὸ ποίημα!

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * * Ἰσχυρογνώμονες εἶνε οἱ ἰδιότροποι καὶ οἱ
ἀμαθείς καὶ οἱ ἄγροικοι. (Ἀριστοτέλης).

* * * Καθὼς ἐν καιρῷ εὐδῶν πρέπει νὰ παρα-
σκευάζωμεν τὰ πρὸς τὸν χειμῶνα, οὕτως ἐν νεό-
τητι πρέπει νὰ φυλάττωμεν τὴν εὐταξίαν καὶ τὴν

σωφροσύνην ὡς ἐφόδια εἰς τὸ γῆρας. (Πλούταρχος).

* * * Ὅταν, ὑπαρχόντων νόμων, ἕκαστος ἔχει
ἐξουσίαν νὰ πράττῃ ὅ,τι βούλεται, οὐ μόνον ἡ πο-
λιτεία οἴχεται, ἀλλ' οὐδ' ὁ βίος ἡμῶν διαφέρει
παντελῶς τοῦ τῶν θηρίων. (Δημοσθένης).

* * * Νομίζω ὅτι ἡ πολιτεία ἡ ἐν τῷ συνόλω εὐ-
εκτοῦσα εἶνε καλλιτέρα καὶ πρὸς τοὺς πολίτας
ὠφελιμωτέρα, παρά ἡ ἔχουσα μὲν εὐπραγοῦντας
τοὺς πολίτας καθ' ἕκαστον, ἀθρόα δὲ σφαλλομένη.

Διότι ὅταν μὲν διαφθείρεται ἡ πατρίς, καὶ ὁ κα-
λῶς ἔχων πολίτης οὐδὲν ἤττον συναπόλλυται, κα-
κοτυχῶν δ' ἐν εὐτυχουσῇ πολιτείᾳ εὐκόλως δια-
σώζεται. Ὅταν λοιπὸν ἡ μὲν πολιτεία δύναται
νὰ ὑπομῆναι τὰς τῶν ἰδιωτῶν συμφορὰς. εἷς δὲ ἕ-
καστος τούτων δὲν δύναται νὰ ὑποστῇ τὰς συμ-
φορὰς ἐκείνης, δὲν εἶνε πρέπον ὅλοι νὰ βοηθῶσιν
αὐτήν; (Θουκυδίδης).

* * * Οἱ φιλοκατήγοροι δὲν εἶνε ποτὲ καλοὶ φί-
λοι. (Δημόκριτος).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἡ Μία τῶν περιέργων συνηθειῶν τῆς αὐλῆς
τῆς Βιέννης εἶνε ἡ κατὰ πᾶσαν μεγάλην Πέμπτην
ὑπὸ τοῦ αυτοκράτορος νίψις τῶν ποδῶν δώδεκα
πρεσβυτῶν ἐκ τῶν γηραιωτάτων τῆς αυτοκρατο-
ρίας, γινομένη εἰς ἀνάμνησιν τῆς ὑπὸ τοῦ Σωτῆ-
ρος ἀπολοῦσεως τῶν ποδῶν τῶν Ἀποστόλων. Ἐ-
φέτος μεταξὺ τῶν δώδεκα γερόντων, εἷς οὗς ὁ
αὐτοκράτωρ ἐξετέλεσε τὸ πατροπαράδοτον εὐσε-
βὲς ἔθος, ὑπῆρχε καὶ τις ἑκατοντούτης, εὐθύς ὡς κυ-
πάρισσος καὶ ἀκυαῖος τό τε πνεῦμα καὶ τὸ σῶμα.

Ἐπειδὴ ὁ αὐτοκράτωρ συνέχισεν αὐτὸν διὰ
τὴν εὐεξίαν του ἐν τοιαύτῃ ἡλικίᾳ.

— Ναί, Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν ὁ γέρον, ἀ-
ληθὲς εἶνε ὅτι ἔφθασα εἰς τὴν ἡλικίαν τῶν γηραιῶν
δρυῶν ἐν τούτοις ἐν πρᾶγμα μὲ λυπεῖ ἀκόμη.

— Καὶ τί εἶνε αὐτό;

— Ὅτι δὲν τὰς ὀμοιάζω εἰς τὸ κυριώτερον φυ-
σικόν των πλεονέκτημα.

— Δηλαδή;

— Νὰ ῥίπτω ῥίξας ἐκεῖ ποῦ μὲ ποτίζου.

Ἐγνωστὸν ὅτι ἡ νῦν αυτοκράτειρα τῆς Αὐ-
στρίας Ἐλισάβετ εἶνε κόρη τοῦ δουκὸς Μαξιμιλι-
ανοῦ τῆς Βυαρίας, μεγιστάνος ζώντος ἐν ἀφαι-
ρείᾳ καὶ ἄκρα μετριοφροσύνη εἰς τινὰ αὐτοῦ ἔπαυ-
λιν. Εἷς Παρισίως χρονογράφος διηγήθη ἄλλοτε
τὸν περίεργον τρόπον, καθ' ὃν ἡ θυγάτηρ τοῦ δου-
κὸς ἔσχε τὴν ἀνέλπιστον τύχην νὰ γείνη σύζυ-
γος τοῦ αυτοκράτορος τῆς Αὐστρίας.

Ἐδίδετο χορὸς ἐν τῇ κατοικίᾳ τοῦ αυτοκρα-
τορος ἐν ταῖς θέρμαις του Ἰσλ.

Κατὰ τινὰ στιγμήν ὁ Φραγκίσκος Ἰωσήφ ἀπο-
τείνεται πρὸς τὸν πρίγκιπα Σ. . .

— Ποία εἶνε ἡ θελακτικωτάτη ἐκείνη νεᾶνις μὲ
τοὺς μαύρους ὀφθαλμοὺς καὶ ὠχρὰν τὴν ὄψιν, ἡ
ὁποία ἐχόρευε τώρα μὲ τὸν κόμητα Ζίχην;